

תת"ע 14381/05/23 - מדינת ישראל נגד סמי עיאדה

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 14381-05-23 מדינת ישראל נ' עיאדה
תיק חיצוני: 10501531940

לפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	סמי עיאדה

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם.

הנאשם, עו"ד במקצועו (כך על פי תצהירו), טוען כי קיבל את ההזמנה לדין והעבירה לעו"ד אחר, שמטפל עבורו במספר תיקי תעבורה. לטענתו, עו"ד האחר לא הופיע לדין וכשהוא פנה אליו, השיב לו האחרון כי לא התייצב בשל טעות משרדית. לדבריו, יש לו חילופי מסרונים עם העו"ד האחר (אך אלבה לא צורפו לבקשה) עוד טוען הנאשם כי השארת פסק הדין על כנו תגרום לו לעיוות דין, מאחר ולא ביצע העבירה "ולא השתמשתי בטלפון בזמן נהיגה".

בהמשך, צירף הנאשם תצהיר של עודאי שעבאן, הטוען כי הוא נהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

המאשימה מתנגדת לבקשה ומציינת כי המדובר בעבירה שתועדה באמצעות מצלמת סטילס. עוד טוענת המשיבה כי ייצוג בידי סניגור וטעות משרדית אינן עילה לביטול פסק דין.

לאחר עיון ושקילה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, שגגה אשר גרמה לאי התייצבות "אינה מהווה" סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין, ואינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446/14 ריאד אסדי (26.3.14) ור' לאחרונה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.18- להלן: "עניין סאלם")].

הדבר נכון גם לגבי שגגה של עורך דין, שהרי כבר נפסק כי "דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו" (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת

כן נפסק, כי עצם הייצוג לא פוטר את הנאשם מלהתייצב לדין ולעקוב אחרי ההליך (ר' לדוגמא עפ"ת 51861-01-23 מקחניאן (8.3.23)).

בנוסף, טענות הנאשם הן בגדר טענות בדבר ייצוג לקוי ומחייבות הצגת עמדתו של בא-כוחו הקודם. הדברים נכונים במיוחד שעה שהוריתי במפורש לנאשם להמציא את עמדת בא-כוחו הקודם (ר' החלטה מיום 29.1.24).

יפים לעניין, בהתאמה כמעט מלאה, הדברים שנכתבו בעפ"ת 4290-01-20 אחמד ניג'ם (20.1.20):

"ראשית, המערער לא נתן הסבר מדוע לא התייצב לדין בעצמו בשעה שידע על המועד (שהרי לא נטען אחרת), ולא הוכיח שאי התייצבותו לדין בבית משפט קמא נבעה מסיבה מוצדקת או כזו שלא היתה בשליטתו.

המערער לא הכחיש את קבלת הדו"ח והודעת הקנס, ואפילו אם אקבל את גירסתו כי הוא מסר אותם למעסיק או לעורך הדין של המעסיק להמשך טיפול, לא היה בכך כדי לפטור אותו מחובתו להתייצב לדין שמועדו ידוע לו, והוא אף לא טען כי עורך הדין יעץ לו לנהוג כך.

שנית, המערער לא הוכיח כי אמנם היה מיוצג ע"י עורך הדין של המעסיק, כי נחתם יפוי כח לטובת עורך הדין, וכי היה כשל בייצוג אשר גרם לכך שהוא לא הגיע לדין".

בנוסף, המערער לא ביסס כלל וכלל טענה לעיוות דין.

בעניין זה אציין כי המערער טוען שתי טענות סותרות, בתחילה טען (בתצהירו שלו שצורף לבקשה), כי לא ביצע העבירה "ולא השתמשתי בטלפון בזמן נהיגה"; ואילו לאחר מכן, צורף תצהיר מטען אדם אחר שטוען כי הוא זה שנהג ברכב. לא ברור מדוע טענה זו כלל לא נזכרה בתצהירו הראשוני של הנאשם, ואם זה מעוניין לשנות חזית, עליו להבהיר זאת במפורש ולנמק השינוי שחל בעמדתו.

לכך יש להוסיף כי תצהירו של מר שעבאן הינו תצהיר לקוני שאינו מבסס כדבעי וכנדרש את היות הרכב בחזקתו (רע"פ 8427/17 אמנון סאלם (25.3.18)).

הדברים נכונים במיוחד שעה שמדובר בעבירה המתועדת במצלמת סטילס. ראשית את טענת ביצוע העבירה היה ניתן לבחון באמצעות צירוף התצלום וכך גם ניתן היה לצרף את תצלומי הנהג הנטען לצורך השוואה לתמונת הסטילס. הנאשם, אשר מבקש לטעון לעיוות דין, עליו החובה לבסס טענתו ולהציג ראיות בעניין.

מהטעמים האמורים, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט אדר א' תשפ"ד, 09 מרץ 2024, בהעדר
הצדדים.